

ANDIRIN'DA BAHAR MÜJDECİSİ LEYLEKLERİMİZ

Bahar geldi Andırın'a. Her taraf yemyeşil, capcanlı bugünlerde. Baharla birlikte toprak coştı, ağaçlar coştı, nebatat coştı. Yeşilin her tonunu, böceklerin, kuşların her türüsünü en ince duygularınızla yorumlayabilirsiniz.

Ben de duygularım doğrultusunda bahar aylarının gelmesiyle Andırınımıza gelen en güzide misafirlerimiz olan leyleklerden bahsetmek istiyorum.

Leylekler Andırın'a göç yolunu izleyerek nisan ayının başlarına doğru gelir. Bu leylekleri Andırın'a çeken neden, Andırın'ın güzellikleri olsa gerek. Andırınımız da aynı insanı gibi en güzel misafirperverliği gösterir bu kuşlara. Andırın'ın en güzel yerlerine kondururlar onları. Onlar da esirgemezler insanımızdan güzelliklerini. Laklaklarıyla, duruşlarıyla, kanat çırpıp Andırın semalarını süslemeleriyle bütün güzelliklerini döker insanımıza.

Bu kuşlar, benim ve Andırın halkının en çok benimsediği ilçemizde iki yerdedir. Birincisi, Andırın Merkez Camii'nin kubbesine gelen leylekler, ikincisi ise ilçemiz mezarlığının hemen üst tarafında bulunan bir evin bacasına konan leyleklerdir. Her senenin baharında gelen bu leylekler geçen senenin yavru leylekleridir. Buradaki leylekleri öyle şanslı buluyorum ki... Camii'nin kubbesindeki leylekler Andırın'ın beşeri güzelliklerini, insanını; evin bacasındaki leylekler de doğal güzelliklerini, yıllarca gurbette kalmış bir Andırınlı gibi doya doya seyreder. Bazen bu manzara karşısında öyle şenlenirler ki bunu da kendi lisanlarınca gagalarını takırdatarak ortaya koyarlar. İnsanımız bahar aylarında o gagaları ile yaptıkları takırtıları o kadar benimsemişlerdir ki; o takırtıları duymadan baharın geldiğine pek inanmazlar. O takırtılar adeta insanımız için baharın müjdecisidir.

Leyleklerin bazı hareketlerini insanımızla öyle bağdaştırırım ki sanki leylekler Andırın'ın simgesi gibidir benim için. Bunların birkaçından bahsedeyim:

Leyleklerin tek ayak üzerinde duruşunu Andırın halkının çoğunluğunun sadece hayvancılıkla geçinmesiyle bağdaştırırım. Onları o halde görünce sanki şunları söylüyor gibi gelir bana: "Bize en güzel misafirperverliği gösteren bu insanlar tek hayat standardı ile yaşarken ben iki ayağımın üzerinde duramam." Bir diğeri de boyunlarını dik tutuşlarıdır. Onu da Andırın insanının eğilmez gururuna benzetirim. Gagaları ile yaptıkları takırtılar da aynen insanımızın neşesini resmeder.

Bir de öyle ilginç ve sadık bulduğum bir yanları var ki o da her sene gelen leyleklerin geçen senenin yavruları olmasıdır. Bu da gösteriyor ki bu sadık leylekler, Andırın insanının göstermiş olduğu yakınlık nedeniyle her sene buraya gelmeyi kendilerine adet edinmiş. Kendilerine bu kadar yakınlık gösterip her sene selamete uğurlayan insanlara, sanki bir boyun borcu duyuyor gibi insanımızı her sene eğlendirmeye, onlara sanki bir tiyatro oyuncusu gibi güzel sahneler sunmaya gelirler.

İşte böyle sadık leylekler için insanımızın onları gördükleri zaman o kıymetli vakitlerinden sadece beş dakika ayırarak onları seyretmesi dileğiyle! Hoşçakalın...